MANAGERUL DAVE SEXTON

VĂ PREZENTĂM

CHELSEA

Clubul lui TOMMY LAWTON şi JIMMY GREAVES

N-am vrut să părăsesc Londra, fără a face o vizită la un club de fotbal englez. Un telefon scurt, o invitaţie amabilă din partea domnului **John Battersby,** secretarul lui „CHELSEA F. C." şi iată-ne pe Fulham Road la sediul „echipei albastre", situat în umbra împunătoarelor tribune ale lui „Stamford Bridge", stadionul clubului cu o capacitate de 60.000 de locuri, instalaţie de nocturnă şi... pistă pentru cursele de ogari.

Discuţia se leagă repede, mai ales că principalul nostru interlocutor DAVE SEXTON, managerul echipei, este de o comunicativitate cuceritoare.

Pentru date privind clubul şi jucătorii săi, nu trebuie să pierdem prea mult timp. Ca toate cluburile engleze (şi alte cluburi serioase din străinătate), Chelsea are un **„Official Handbook",** o broşură pe care o publică cu regularitate şi în care găseşti tot ce vrei în legătură cu clubul : istoric, performanţe interne şi internaţionale, scurte biografii ale marilor săi jucători, fotografii, programe de viitor, aspecte interesante din viaţa echipei. Răsfoiesc cu interes „Handbook"-ul lui Chelsea (are aproape 100 de pagini) şi — după ce fac o comparaţie nu prea măgulitoare cu slaba organizare a cluburilor noastre în această materie — reţin cîteva date care i-ar putea interesa pe cititorii români.

TRADIŢIA — O MARE REALITATE

Clubul a luat fiinţă în anul 1905, ca reprezentant al cartierului londonez cu acelaşi nume. A promovat în liga a doua iar în 1907 în prima ligă. Cea mai bună comportare a lui Chelsea a fost în 1954—55, cînd sub conducerea celebrului antrenor DOCHERTY a cîştigat campionatul Angliei. Alte locuri fruntaşe, ca şi prezenţa de cîteva ori în finala Cupei Angliei onorează palmaresul unui club de mare tradiţie, susţinut cu aprindere (dar şi substanţial materialiceşte !...) de mii de membri susţinători care-şi lasă ca moştenire din tată-n fiu, printre diverse bunuri materiale, şi carnetul de membru la Chelsea !

Membrii clubului nu sînt doar simpli spectatori duminicali care declară că „ţin cu Chelsea" şi atîta tot, ci oameni care participă efectiv la viaţa clubului. Am să dau două exemple elocvente. Unul din cei mai buni fotbalişti englezi actuali, **Peter Osgood,** a fost adus la club de un mare **„fan"** (suporter) al lui Chelsea, unchiul său ! Iar portarul **Bonetti** a fost adus de mînă la un trial de... mama sa, ferventă susţinătoare a clubului.

„CERCETAŞII"

Mi se pare interesant să mă opresc asupra unui alt element care ilustrează nu numai tradiţia cluburilor engleze ci şi ataşamentul jucătorilor. Chelsea are un corp de cercetaşi, aşa-numiţi **„scouts",** 6 în total, recrutaţi din foşti jucători, **al căror rol este de a „bate" de dimineaţă pînă seara terenurile de joc ale copiilor din toată ţara şi a observa tinerele talente pe care să le aducă la trialurile organizate de club.** Aceşti „scouts" circulă în Scoţia, în Irlanda, în Nordul Angliei şi, bineînţeles, la Londra. „Trialurile" nu se ţin însă la întîmplare, sporadic. Există 6 zile pe an, anunţate din vreme, adevărate sărbători ale cartierului, în care se ţin trialuri la care participă de fiecare dată cîte 80 de copii de la 12 ani în sus şi la care asistă mii de oameni, membri ai lui Chelsea. Cei mai buni sînt, firească, reţinuţi. Responsabilitatea muncii cu tinerii jucători revine lui **Ron Suart,** managerul secund al echipei şi lui **Frank Blunstone,** jucător al lui Chelsea, vechi internaţional englez, manager al secţiei de juniori.

În plus, în fiecare marţi şi vineri, Chelsea organizează meciuri pe stadionul său, pentru şcolarii din cartier. Cu asemenea preocupare şi organizare, mai e de mirare că echipele engleze scot mereu, mereu, jucători de valoare ?

SECRETUL PERFORMANŢELOR

Discut cu Dave Sexton şi nu pot evita întrebarea privitoare la antrenamente şi intensitatea lor. **„Echipa noastră se antrenează zilnic** — îşi începe relatarea fostul jucător al lui Arsenal. **Uneori facem şi cîte 2 antrenamente pe zi. Participarea la antrenament se face cu conştiinciozitate maximă. Sistemul amenzilor este butonul nostru de control numărul 1. Ca să nu mai vorbesc că cine n-are formă bună, nu intră în formaţie. Şi cui îi convine să piardă cele 60 de lire sterline care se acordă pentru victorie (30 pentru meci nul) şi care se dau peste salariul fix săptămînal ?"** (N.N. : Cititorii noştri sînt, desigur, avizaţi că Chelsea — ca şi toate echipele din liga Angliei — este profesionistă).

Intrăm în detalii de organizare.

Chelsea are patru echipe : pe cea de seniori, una de rezerve şi două de juniori (15—18 ani). În toate acestea, activează în total **30 de jucători profesionişti şi 10 aşa numiţi „apprentice profesionals"** sau „ucenici" care aspiră să devină profesionişti. Interesant faptul că **dacă pînă la 17 ani un jucător n-a semnat contractul de profesionist** (fie că nu vrea, fie că nu confirmă valoare), **se renunţă la el.** Această renunţare se face la o vîrstă, după cum se vede, destul de fragedă, pentru ca tînărul să-şi poată organiza viaţa altfel, să nu fie handicapat în croirea unui alt drum.

CHELSEA AZI

În sezonul încheiat nu de mult, clubul de pe Fulham Road (a nu se confunda cu echipa **„Fulham",** din aceeaşi parte a Londrei !), s-a prezentat foarte bine. Locul 6 pe care a terminat, în campionatul atît de valoros şi echilibrat al Angliei, vorbeşte de la sine despre potenţele unei echipe în care au activat vedetele mondiale ca TOMMY LAWTON (cel mai mare jucător englez în perioada imediată de după război) şi JIMMY GREAVES, un golgeter redutabil, autor al cîtorva record de 41 de goluri într-un campionat, 1960—61, ambii de nenumărate ori selecţionaţi în naţională.

Care sînt azi „punctele forte" ale echipei ? Să-i notăm mai întîi pe **Osgood** şi pe **Tambling,** atacanţi de mare fineţe, şuteri excelenţi, vîrfuri de atac incisive. Reţinem şi numele portarului internaţional **Bonetti,** ale lui **Harris, Hollins** şi **Baldwin,** din echipa „sub 23 de ani" a Angliei. În fine, să nu-i uităm pe internaţionalii scoţieni **Mc. Creadie** şi **Cooke.** După cum se vede, o „osatură" de mare valoare. Şi cum Chelsea are şi o altă caracteristică, tinereţea (furnizează, deobicei, scheletul „naţionalei" de tineret), ne putem aştepta din partea sa şi la alte performanţe de viitor, demne de prestigiul unui club al cărui nume ne evocă fotbalul englez din totdeauna, tot aşa ca atunci cînd spunem „Arsenal" sau „Aston Villa".

Radu URZICEANU

JIMMY GREAVES — stînga — unul dintre cei mai celebri jucători englezi, s-a consacrat la clubul Chelsea, fiind căpitan de echipă. Îl vedem înaintea unui meci cu Nottingham Forrest, dînd mîna cu căpitanul acestei echipe, McKinlay

REPORTERII NOŞTRI PESTE HOTARE

HERRERA:

„NU SÎNT CE PAR A FI..."

O jumătate de oră cu „magul" în holul lui „Albergo Quirinale" din Roma

N-am nici un merit dacă am reuşit să rămîn în compania celui mai discutat, mai celebru, mai lăudat şi mai contestat dintre antrenorii zilelor noastre. Simpla întîmplare mi l-a adus în faţă pe *Helenio Herrera* şi — rară împrejurare — pe un *Helenio Herrera* obligat să aştepte mai bine de o jumătate de oră şi să fie dispus să întreţină o discuţie cu unul din tagma ce i-a devenit (mărturisit) antipatică. „Magul" aştepta în holul hotelului „Quirinale" pe noul preşedinte al lui *Internazionale, Ivanoe Fraizzoli,* aşa că nici nu putea pleca şi nici nu îi strica o conversaţie. Începutul interviului nostru m-a lăsat perplex. *Herrera* are o memorie demnă de invidiat.

— *„Sigur că îmi reamintesc împrejurările în care ne-am mai întîlnit,* a răspuns la prezentarea mea. *Un interviu la televiziune, la aeroportul de la Bucureşti, şi altă întîlnire — pe care o ţin bine minte — în vestiarele de la SAN SIRO unde n-am avut, o recunosc, cea mai calmă atitudine. Digeram greu victoria pe muche de cuţit în faţa lui Dinamo. Am plătit atunci o amendă de 200.000 de lire, la reclamaţia Uniunii ziariştilor italieni, pentru neîndeplinirea obligaţiilor antrenorului faţă de reprezentanţii opiniei publice. Reţin bine încrucişările noastre de drum ?"*

La confirmarea mea, H.H. are un uşor zîmbet de satisfacţie. Pe care i-l curm brusc, cînd îl întreb cum de a reuşit să ajungă de la „Premiul portocalei" — răsplata amabilităţii faţă de presă — la acela al lămîii, „distincţie" acordată celui mai puţin atent faţă de condeieri

— *„Hai să lăsăm ipocriziile la o parte. Îl detest pe antrenorul care spune că suportă, fără nici o schimbare de ordin sufletesc, prăbuşirea echipei lui. Adversarii mei — şi nu sînt deloc puţini — nu m-au iertat în perioada toboganului interist. Era aproape un chin să mai poţi rămîne amabil, zîmbitor şi atent. Aşa s-a transformat şi atitudinea mea, cu arome de portocale, în una acră..."*

Mă gîndesc să nu părăsim capitolul decepţii. Şi arunc întrebarea cu divorţul de Internazionale.

— *„Despărţirea de anii care, poate, vor rămîne cei mai frumoşi din viaţa mea, s-a produs totuşi tîrziu. Nu-mi iert că am încercat să prelungesc agonia. După finalul nereuşitelor în lanţ eram dator să-mi dau seama că eu nu mai aveam ce să caut la Internazionale. În fotbal, şi poate nu numai aici, nimic nu-i veşnic. Timpul, cu ori cîte succese ar veni el, uzează. Oamenii se plictisesc de tine. Şi ei au nevoie de feţe noi şi tu de alţi parteneri. Dacă am aşteptat luna iunie a acestui an a fost pentru că n-am vrut în ruptul capului să plec de la echipa ce mi-a dat atîtea satisfacţii prin ruptură de contract. Eu sînt profesionist, ţin mai mult ca la orice la respectarea obligaţiilor dar şi a drepturilor mele. La 31 mai contractul meu s-a sfîrşit, a intervenit şi demisia preşedintelui Moratti de care mi-am legat viaţa la Internazionale şi am plecat. Asta-i tot".*

Helenio Herrera e acum în „Cetatea Eternă". De ce a preferat pe A. S. Roma lui Atletico Madrid — unde refuzul de ultimă oră a produs o grea atmosferă pentru mag ? Şi ce speră, ce crede că poate face aici, unde nu va găsi atmosfera de muncă, de seriozitate, de sobrietate din nord ? Aici unde suporterii sînt mai capricioşi decît copiii şi preşedinţii de club sînt schimbaţi lunar ?

— *„Am acceptat oferta clubului Roma pentru că a fost cea mai ridicată ca preţ. Rog să fie reţinută francheţa mea. Dar vreau să dau ceva în schimbul sumei* (n.n. 100 milioane lire). *Nu sînt ce par a fi... Cei mai mulţi văd în mine un om de paradă, de suprafaţă, de poză. Nimic mai inexact. N-am reuşit nimic în viaţa mea fără muncă şi nici nu mi-ar place altfel. La Internazionale am fost antrenorul care a cheltuit cel mai puţin — dintre cluburile majore italiene — pentru jucători. I-am cerut prin transfer fără schimb doar pe Suarez şi pe Jair dar — în rest — am muncit ca să ridic băieţi tineri — precum Facchetti, Corso, Bedin, Cappellini, Gori, Mazzola II — sau să-i revalorizez pe cei socotiţi terminaţi ca Sarti, Picchi, chiar şi Guarneri. Aici îmi propun să-mi croiesc drum printr-o atitudine fără cea mai mică ezitare. Scopul meu : să fac din A. S. Roma campioana Italiei în trei ani ! Pornesc aproape de la zero. Gîndiţi-vă că cei mai buni jucători de aici sînt Peiro şi Jair la care eu am renunţat, la Internazionale ! Acum urmăresc toate echipele mici din capitală şi din împrejurimi şi sper să ajung la o formaţie de valoare medie dacă se vor efectua si cîteva transferări ; am propus aducerea lui Cappellini şi Gori".*

Socotit, pe drept, ca unul din creatorii actualelor sisteme defensive care domină fotbalul, Helenio Herrera apare ca un autorizat în materia viitoarei evoluţii tactice. Cum vede fotbalul de mîine ?

— *„Va interveni, mult mai curînd de cît o credeam, o mişcare spre ofensivă, dar pornind tot de la apărare. Ideea apropierii de poarta adversă cu un număr sporit de jucători se va efectua — aceasta rămîne convingerea mea neabătută — tot prin asigurarea apărării. Un prim semn îl avem chiar aici, la „Campionatul Europei", prin ceea ce fac echipele Iugoslaviei — în primul rînd, apoi Italia şi Anglia".*

Mă gîndesc că n-ar fi rău să ştiu părerea lui Helenio Herrera în privinţa fotbalului nostru. Şi îi propun şi această ultimă întrebare.

— *„După opinia mea şi din ceea ce am văzut din întîlnirile Internazionale — Dinamo şi Italia — România de la Neapole, iată ce pot să vă spun : jucătorii dv. dispun de ceea ce nu le-ar putea da nimeni — temperamentul. Calitatea aceasta a asigurat şi va asigura marile victorii fotbalistice. Mai departe : tehnica e la un nivel mediu. Performanţele pe care le obţineţi sînt sub ceea ce puteţi da în acest moment. De ce ? Fără să cunosc intimităţile de organizare şi de mentalitate, ci — repet — numai din ceea ce am văzut în meciuri, socotesc că echipelor române le lipseşte curajul, siguranţa psihică, acea obrăznicie în sensul pozitiv, cu care trebuie să apari în teren. Armele sînt depuse prea uşor, e prea vizibilă poziţia de parteneri docili şi nu de adversari. Secretul remedierii acestei vulnerabilităţi determinante pentru rezultat nu poate sta de cît în atmosfera de mai mare siguranţă şi încredere din cabine şi de pînă la cabine. Ah ! Şi mai este ceva. Poate este o exagerare, o idee fixă a mea, dar n-o voi abandona niciodată : severitatea fără concesii faţă de disciplină, faţă de viaţa particulară a jucătorului. Iată o întîmplare : după primul meci Dinamo — Internazionale, de la Bucureşti, doi jucători ai mei au plecat la bar ca invitaţi ai colegilor lor români. S-au întors la ora 2 noaptea. I-am aşteptat în holul hotelului şi le-am comunicat că prima lor pentru joc s-a volatilizat în acea noapte. Numai aşa am reuşit să rămînem cu Internazionale neclintiţi — o bună bucată de vreme — în faţa asaltului tuturor. Fotbalul cere jucătorului regimul de viaţă al balerinului, plus o alimentaţie suculentă şi minus culcările de după miezul nopţii impuse dansatorului de terminarea tîrzie a spectacolului".*

Eftimie IONESCU